

Forats en el silenci

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Tu anaves vestida de color cúrcuma. Per fer-lo activable cal pebre negre (diuen), però tu no eres de l'espècie que li vagin les espècies. T'irritaven l'anús, al·legaves. Més aviat t'haurien fet expel·lir foc de la gola, com una víbria. En no fer-ho, la cremor t'hauria creat...forats interns, forats inferns.

Jo anava vestida de color púrpura. Si deies 'porpra', i no és excusa ni explicació, no feia el mateix efecte.

Tu, cúrcuma; jo, púrpura. Entesos?

I, sí o sí, jo també amb forats...en el mutisme.

-Sí o no?- preguntava un noi a un altre noi, asseguts a la taula del nostre costat. Podrien ben bé haver estat els nostres fills. Parlaven de música, un era mig forani, tenia el Proficiency d'anglès, cantava en un grup i vivia fent de monitor d'això d'allò d'aquí i d'allà.

Ambdós closca-esquilats i a la nuca un reguitzell de rastes que els assolien la part dorsal de l'esquena. El 'sí o no?' equivalia a 'sí o què?' que va ser repetit pel que preguntava uns quants cops.

Els mosquits, múltiples arran una ploguda forta recent, es van decantar per les sang cap als colors cúrcuma i púrpura, que les teníem força àcides. La dels joves la guardaven, tal volta, per a postres, però no van ser-hi a temps. De sobte van marxar, el gel als gots dels refrescos encara sòlid, cinc cèntims d'estrenes al platet (el cambrer, vam endevinar, pertanyia a la colla o havia estat company d'escola), les cadires mal col·locades (que tingués feina, no el renyessin per estar badant sense fer res com si observar enlloc fos fer res) i el cendrer absent de presències tabaqueres.

La taula acabada de desocupar esdevingué una mena de forat a la terrassa de casa antiga adaptada com a cafeteria tot l'any.

Ens vam espantar una mica.

Vam tenir prou rapidesa assenyada de colpejar-nos l'una a l'altra el cap, lleugerament. Els dos nois ja eren al carrer (un caminava de puntetes, cosa que per turmells i/o genolls no pintava bé) després d'haver orinat de color or vell amb aroma d'il·lusions de l'edat. El forat per als pixats se'ls endugué claveguera avall.

Cap dels dos no currava aquells dies. Dormir i festa, projectes de viatges a curt, mig i llarg termini, amistats esperant-los a l'ample i proper i no proper estranger. Obertura d'horitzons.

Nosaltres ens vam quedar soles amb les tasses que havíem dut de casa, per al te en aquella terrassa. Els del local ho permetien, clientes com eren. Maniàtiques, qui no? Tasses decorades amb motius florals delicats en motiu d'un cert tipus de poesia que ho demanà al terrisser-autor (amic d'ambdues, traspasat), amb nanses amb forma d'orella de follet. Platet a joc. La cullereta, a més a més del sucre -que acostumàvem a deixar- era dut amb el pot amb les infusions i el compta-minuts (havien de ser set exactos).

Remenàvem les nostres tasses fins i tot buides. N'erosionàvem els culs. Lentament, dia rere dia, fins que s'hi fes un foradet lleu que aniria a més. Llavors les culleres s'aturarien, per més que les nostres mans volguessin continuar.

Forats en el silenci.